

מסורת הש"ס

(א) מולין דף מ"ב (ב) נע' מוס' מולין ת"ד"ה מומרה (ג) ונחשים ה' קיב' קטיו: מנחות ד' תמורה יח' (טיר כס' ע"ש"ל) (ד) תמורה דף כ' ששועות יב' (ה) דף פד"א (ו) ונחשים פה"א (ז) דף מ"א: (ח) ונחשים כ"א (ט) ודף כ' במשנה: (י) ונע' מוס' מולין י"ד"ה תפריכות.

תורה אור השלם

וְהָיָה כִּי יִשְׁמְרוּ אֶת בְּרִיתְכֶם לְכָל דָּבָר הַזֶּה וְעַבְדְּתֶם עֲבֹדָת מִתְּנָה אֲחֵן אֶת בְּרִיתְכֶם וְהָיָה הַקָּרֵב יוֹמֵת:

גליון הש"ס

בדש"י י"ח סיוני אבר
מן דחי לב"ג ע' טורי
אכן חנינה י"ג ע"ב ד"ה
לח אסור:

רבינו חננאל

[illegible]

מחנות סהנה שנתמי לכם הרי הן כעבודה: פשיטא
בתימך דהמס. בתימך דהמס (לשיל סא.) מן דפסח שלל לזכילוי
דבשנז קאי מתיילא שמעינ דחיי: משום. דנני
לזכילוי ושלל לזכילוי פטור מנא רשא שלל לזכילוי
לתימנא סיפא

[illegible]

אפרדמו והוליואל לחולין וכל הרועים דמיהם נופלים לגדבה ומה איה
גדבה ששה שופרות היו במקדש וכמוז עליהן נדבה ושם היו נותנין
כל מתור דמי תעלות ואשם ומצילין משם קין המונח עלותו כשר
לשם ועורות וכלהם אשם ומדרשו של יחידע הכהן במת' תמורה
דף כג: וזה חל המהין עד שימות ומשקלן לרעים שמתו סתם
כשר לעולת קין המונח הואיל וסוף דמיו לכך היו עומדים:
אלא בעי עקירה. מאחר שהוא עומד לכך א"ל לעקור שם אשם ממנו:
א"ה כי לא יתקן נמי. משעו שנחשבר כחצר כחמיה לנשם קין המונח
קאי: גזירה לאתר כפרה אשם קודם שנחשבר. דקתמיה לנשם אלל
משקלן לא יתקן: ומנה סימרה. איה מילתא דלמחר לכך דגרי'
הכי: לגדבה. לשופרות: ר' אליעזר אומר ימוס. כל דגדיו של
דבי אליעזר היה עושה אשם כהנחת לכל דבר שנחמר (ויקרא י)
שנחשבת כחשם וכן גבי שלל לשמו: וכן גבי תעלות שנכנס דמה
לפנים במת' נחשים (דף קנ"ג) רבי יהושע אומר ימחר. לאחר
הנחשתא: וביא דבמיו עולה. נדבה לעלמו. ובמת' תמורה: מתיק
לאה מילתא והלא אף הגדבה עולה היא מה בין דברי רבי יהושע
ודברי חכמים אלל שזמן שהיא בזה לתוכתו הוא קומץ עליה
שזמנה נופתה קדימין משלו וכשהיא גופה לגדבה צירור אינו
קומץ עליה ר"י בדמיו אין. אלל אינו גופה לא אחר דיקרב
עולה ואף על פי שמקריבו לעלמו אלמלא גזירה לאחר כפרה
שנחשבר כחצר אטו לפני כפרה דאי שרית ליה השתא טעי ואי
מיעטרין ליה עולה נמי קודם כפרה מקריב ליה להאי והדר מיימי
אחר לנשם ואי אפשר לשנות וזה לוצח אחר כ"ו שעומד לשמו:
ומני

נלא עקירה ק' א"כ פסח נשאר ימות השנה דעבי עקירה אמאי יבי אשם שיתק לרעהי ושחטו סתם כשר לעולה ניתק אין לן לא הוא והכל משמע שהוא מדרבנן וגור' אטו קודם כפרה ואור' דה' בה' בהוייתו קודם כפרה גור' אמר כפרה אטו קודם כפרה ור' גור' אטו לפני כפרה ומסיק מ"ט אמר קרא הוא כלומר מ"ט אמר קרא הוא משמע בהוייתו כפיסחאז ומכר סדמים כפיסחאז מהה' כפרה עולה א"כ י' גמר' בדאשם רועה למזל וגל' קרא דהוא עצמו וא' לאו הלכס ה"א הוא בהוייתו דמשקרא יהא כספריס א"כ הוא אשם שיתק לרעהי ושחטו סתם כשר מ"ט אמר

אלו דברים פרק ששי פסחים

עג.

לדברי האומרי מקראקא בחבורה ב' ו"א"ת והלא ר' יהודה הוא דפטר מקלל בחבורה ומתני' דמייב בשאין ששוחט זבח זה וסבור שהוא אחר לא אחי דכ"י גלדידיה מעשה פטור דמוכה ב' סה אכל וברכות יט:

עבודת מתנה אתן את כחותכם והור הקרב
יומת עשו אכילת תרומה בגבולין כעבודת
ביהמ"ק: שחטו שלא לאוכליו: פשיטא כיון
דהתם פסול הכא חייב משום דתנא סיפא
פטור תנא רישא חייב והא נמי פשיטא משום
דהתם כשר הכא פטור אלא אידי דתנא
שחטו שלא לשמו בשבת תנא נמי שלא
לאוכליו והיא גופא למה לי משום דקבע
לאיפלוגי ר' אליעזר ור' יהושע א"ל רב הונא
לבר חיננא לבריה כי אולת לקמיה דרבי
ירמיהא בעי מיניה דלברי האומר מקלקל
בבכבדורה פטור שחטו שלא לאוכליו חייב מה
תיקן תיקן אם עלו לא ירדו שחטו ונמצא
בעל מום חייב מה תיקן תיקן בדוקין שבעין
וזאליבא דר"ע דאמר אם עלו לא ירדו שחטו
ונמצא טריפה בסתר פטור ר"א בגלוי חייב
מה תיקן תיקן להוציא מידו גבילה מחקיה
לה רבינא הא ר' דנתיא: השוחט חטאת בשבת
בבחוץ לע"ז חייב עליה ג' חטאות מה תיקן
אמר רב עירא שמוציאו מידו אבר מן
החי: שחטו גונדע וכו': ר"א הונא אמר
החי: אשם שניתק לדעה ושחטו סתם כשר
לעולה שניתק קסבר לא בעי עקירה א"ה כי
לא ניתק נמי גזירה לאחר כפרה אטו לפני
בכפרה ומנא תימרא ר' דתנן: אשם שמתו
בעליו או שנתכפרו בעליו ירעה עד שיסתאב
וימכר ויפלו דמיו לנדרה ר' אליעזר אומר
ימות ר' יהושע אומר ימכר ויביא בדמיו עולה
בדמיו אין אבל גופו לא גזור לאחר כפרה
אטמו לפני כפרה ש"מ איתיביה רב חסדא לרב
הונא שחטו וגונדע שמשכו בעלים את ידם וכו':

בחבורה חייב מתעסק גמי חייב אלמל
משמע מלן דפטר מקלקל בחבורה
פטר גמי מתעסק וא"כ מתג' לא
שחוקמל כמלן דפטר מקלקל בחבורה
וי"ל לדרבני האומר מקלקל בחבורה
פטור היינו רבי יוחנן אליבא דרבי
שמעון דפטר היכל דמקלקל לגמרי
דליכא חיקון כלל ולאפוקי מד"ר אצבו
דכ"י ר"ה יוחנן (שנח קי.) ת"י ר' אצבו
קמייה דר' יוחנן דהתקלקלן פטורין
חוק מחובל ומצער א"ל פוק תני לברא
חובל ומצער אינה משנה ואח"ל
משנה בחובל ואריך לכלבו ומצער
ואריך לאפרו היינו אליבא דר"ש
דמחפליג בן חובל ומצער לשאר
מקלקלן אבל מקלקל גמור לא אפי'
לר"ש מיהו אכמי קשה לר"י כיון דס"ד
דליכא חיקון כלל במתני' א"כ תקשי
לכ"ע היכי חייב לר"ש מקלקל בחבורה
הא מללכא שאינה צריכה לגופה היא
ופטור אפילו בחבורה כדמוכח בסוף
לכ"י כחכי (שנח קכא:) דפטר ר"ש התם
הורג נחשים ועקרבים משום מללכא
שאינה צריכה לגופה ובריש הנחנקין
(פאהרין פד:) גמי מסקי מלן ששעת
ליה דלחמ מקלקל בחבורה חייב ר"ש
האמר מללכא שאינה צריכה לגופה
פטור עליה: **ת"י**ן ה"היצוי מדי
אבר מן החי. משמע דתקרובת ע"י
מטמאה ומלדוריתא מללכא קאמר
מיקן להוציאו מדי צבילה ולא מחייב
אהך טומאה אס נכנס למקדש ובע"י
פ' ר' ישמעאל (דף ג:) משמע שהיא
מדרבנן דבעי רבי יוחנן תקרובת
ע"י של אולכין מללכא צבילה טומאה
איסורא לדוריתא לא צבילה טומאה

רדגן בטלה ו"ל דלאטערך הכא לשניי מיקן להוילא ממהמ"ח כ
 יכירי ללא ניפשוט מהך גרייטא דטומאת תקרובת לאו דאורייתא
 יכן בסוף העור והרועט (מילין קטג). דלמר רביי הרי אמרו תקרובת
 ע"ו של אורכלין מטמא טומאתה לאו דאורייתא דחי דאורייתא מצני
 נאמרי שטמא טומאה חמורה ומשני כשיטמא מעשה עץ שיש
 להסמי ולחי דקריח בעטלה פ"א: **שחטין** ונמצא ירייה בשר
 חמור. חימה לר"י אחרי פטור והלא לא עשה מזוה וממתיין
 אוקימנא כר"ש דמחייב אפי' לר' יהושע היבא דלא עשה מזוה וליכא
 למימר דהכא פטור משום דחשבי' ליה כלאום דל"כ לאו מטעם
 אטם פטרי ליה אלא משום דטעה דגבר מזוה בדמוכה גמ' דפרך
 ר' אליעזר טיאה ליה מחייב דהא ליה ליה טעה דמזוה מזוה

לענין
יחזיקו

[illegible]

**עין משפט
נר מצוה**

סמ"א א' מה"י פ"ב מהל' שנגות הלכה י'
ב' ב' מה"י פ"ד מהל' שנגות הלכה א'
סמ"ג ג' מה"י פ"ד מהל' פסולי מוקדשין הלכה יד'

לעזי רש"י

טל"א [ט"ל"א]. קדום
הענין הפונע בראיה.

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

בבחן בשבת לע"ז בשינוי של חטאות, משום שחט קדשים בחצו ומשום שחט בשבת ומשום מקריב לע"ז דשחיטה